

***Picea glauca* 'Conica'**
świerk biały 'Conica'

Jedna z najpopularniejszych odmian świerka białego, znajdująca się powszechnie w sprzedaży w szkółkach i sklepach ogrodniczych, znacznie lepiej znana od samego gatunku. Karłowa, wolno rosnąca forma o regularnym, stożkowatym i gęstym pokroju, znaleziona w naturze w 1904 roku w górach Kanady, w okolicach jeziora Laggan, przez Alfreda Rehdera i Johna Georga Jacka. Rocznie przyrasta do 9 cm, po 10 latach uprawy ma około 1 m wysokości. Stare, 30 letnie okazy osiągają 3,5 m wysokości i 1,5 m średnicy. Czasami tworzy dwa, a nawet trzy wierzchołki, zlewające się w jeden stożek. Pędy cienkie, sztywne, u młodych roślin wzniesione, u starszych ułożone poziomo. Gałązki drobne, liczne, gęsto upakowane, każda zakończona wyraźnym, jasnobrązowym pąkiem szczytowym. Gałązki tworzą jednolitą, nierówną powierzchnię odcinającą dostęp do wnętrza krzewu. Igły jasnozielone, cienkie, krótkie, 1-1,5 cm długości, osadzone wokół pędów, miękkie, delikatnie kłujące. Odmiana wcześniej rozpoczynająca vegetację. Daje dwa przyrosty, wiosenny w maju i letni w czerwcu lub na przełomie lipca. Młode przyrosty soczyste zielone. Dojrzałe igły pozostają dosyć jasne. Szyszek nie zawiązuje. Niekiedy w koronie pojawią się silnie rosnące, długie pędy charakterystyczne dla gatunku. Pędy te należy usuwać, bowiem tego typu rewersje mogą spowodować zagłuszenie odmiany i z czasem jej zanikanie. Roślina łatwa w uprawie, polecana do sadzenia na glebach zasobnych w składniki pokarmowe, stale wilgotnych, przepuszczalnych, lekko kwaśnych, na stanowiskach słonecznych. Odmiana odporna na mróz. W beżśnieżne zimy zaleca się osłanianie krzewów od strony południowej stroiszem, cieniówką lub agrowłókniną. Lekkie okrycie zabezpieczy igły przed wysychaniem w mroźne, słoneczne dni. Najczęściej igły wysychają od strony nasłonecznionej, wówczas wraz z nadejściem wiosny żółkną i opadają. Podobne objawy może spowodować żerowanie przędziorka sosnowca pod koniec wiosny lub latem. Po zauważeniu objawów w postaci żółknięcia igieł w okresie vegetacji krzewy należy opryskać jednym ze środków służących do zwalczania przędziorków (akarycydem). Podniesiona wilgotność powietrza sprzyja ograniczeniu występowania szkodnika. Odmiana o szerokim zastosowaniu, zarówno w małych ogrodach prywatnych, przydomowych, jak i w okazałych założeniach ogrodowych, w zieleni miejskiej (jednak z dala od ulic), osiedlowej, w parkach. Doskonale nadaje się do sadzenia w alpinariach, wzdłuż podjazdów lub ścieżek prowadzących od furtki do drzwi wejściowych, na rabatach z roślinami iglastymi lub na wrzosowiskach. Może być uprawiana w pojemnikach ustawianych w miejscach reprezentacyjnych. W okresie Bożego Narodzenia może służyć za oryginalną choinkę.

autorzy: Wiesław Szydło; , Związek Szkółkarzy Polskich;

pochodzenie

pierwsza publikacja: 1904; odkrywca, hodowca (selekcjoner): Alfred Rehder, John Georg Jack Kanada

grupa roślin

iglaste

grupa użytkowa

iglaste

forma

krzew

pokrój

stożkowy

docelowa wysokość

od 3 m do 5 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

zimozieloność liści (igieł)

igły zimozielone

nasłonecznienie

stanowisko półcieniste
stanowisko słoneczne

wilgotność

podłoże umiarkowanie wilgotne

ph podłoża

odczyn lekko kwaśny

rodzaj gleby

przeiętna ogrodowa

walory

ciekawy pokrój
ozdobne z liści/igieł
roślina zimozielona

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
ogrody skalne
ogrody wrzosowiskowe
ogrody orientalne
rabaty
pojemniki
w grupach

strefa

5a

autorzy: Wiesław Szydło; , Związek Szkółkarzy Polskich;

